

strijske uradnike in za c. kr. avstrijske oficirje malo spodobno. Odločno pa ugovarjamo proti temu, da bi se javni funkcionarji in oficirji udeleževali provokatoričnih slavnosti in da bi udeležbo pri tacihi prilikah demonstrovati proti slovenskemu prebivalstvu. Uradnik in oficir mora tudi zunaj službe imeti gotove obzire. Kakor bi se slovenskemu uradniku v Solnogradu s polno pravico ostro očitalo, če bi se udeležil kake slavnosti, ki bi imela nemškemu narodu sovražen značaj, tako tudi slovensko prebivalstvo z vso odločnostjo protestuje, da bi na Kranjskem službujoči uradniki mu demonstrativno kazali svoje nasprotstvo in tako četudi nehote delali zdražbo in obujali jezo in ogorčenje, kar gotovo ni na korist tistemu zaupanju, ki ga mora uživati vsak uradnik, ako naj vlada v deželi red in mir.

Srbija in Obrenovići.

Ol santšefanskega primirja datuje sedanja smer srbske politike, ki je končno rodila Kneževičev atentat in obsodbo najodličnejših radikalcev in kateri sledi slej ali prej tudi pregnanstvo Obrenovičev kot zadnje dejanje te tragedije na Balkanu.

Pred 30 leti, ko so turške posadke zapustile srbska mesta, bila je Srbija zadobila toliko ugleda in veljave v celi Evropi, da se je v obče imenovala balkanski Pijemont. Tudi zaščitnica vseh Slovanov na balkanskem polotoku, mogočna Rusija, je Srbiji priznavala to vlogo.

Čim je prevzel Milan Obrenović vlado, je začel padata ugled Srbije. Milan je samo zapravljaj narodovo imetje, v ostalem pa za Srbijo ni storil ničesar. Srbija je jela propadati in dasi je v politiki še hodila roka v roki z Rusijo, vendar tam ni bila več deležna tistih gorečih simpatij, kakor poprej, zlasti ko je v vojni proti Turčiji, ki jo je vodil general Černjajev, izkazala klavrna desorganizacija srbske vojske in grda korupcija v armadi in v vsi upravi.

Rusija je obrnila svoje poglede na Bolgarsko in je v santšefanskem primirju poskušala vstvariti veliko bolgarsko državo, dočim je za Srbijo izgovorila dokaj manjši teroristični prirastek.

Tedaj so Obrenovići začeli sovražiti Rusijo. Odvrnili so se je od nje in se približali Avstro-Ogrski, ki jih je sprejela z odprtimi rokami, saj so bili za dobro plačilo pripravljeni pospeševati vse avstrijske aspiracije na Balkanu,

Od tedaj pa se je začelo tudi nasprotje srbskega naroda proti Obrenovićem, ker narod te nove politike ni odobral, zlasti, ker je videl in na svoji koži čutil, kako so dunajski in peštanski bankirji jeli njegovo domovino eksploatirati, kako Srbija moralno in materijalno propada.

Zašli bi predaleč, če bi hoteli popisati vse faze tega nasprotja. Več ali manj so itak znane. Konstatujemo le,

da je nasprotje raslo od hudodelstva do hudodelstva, ki ga je storil razkralj Milan nad srbskim narodom, in da je tako končno prišlo do tega, da Obrenovići nimajo v celi Srbiji nobenega prijatelja več, da jim gore tla pod nogami, in da je samo še vprašanje časa, kdaj da bodo pregnani.

Iz strahu pred ljudsko nevoljo je Milan poskusil uničiti radikalno stranko, katera ima ves narod za seboj, in storil je to povodom po policiji naročenega atentata. Postavil je najodličnejše in najuglednejše sinove srbskega naroda pred „naglo sodišče“, s krivimi pričami jim poskušal dokazati, da so snovali zaroto proti njemu, a dasi se jim ta dokaz ni posrečil, jih je po svojih kreaturah dal vendar obsoditi. Kneževiča je dal hitro ustreliti, da bi ne mogel izdati nobenih tajnosti, ostalih pa je dal obsoditi na najstrašnejšo kazen, na dolgoletno ječo.

Ta atentat na vsako pravico, ta zverski umor uglednih, visokega spoštovanja vrednih mož, katerim Milan ni vreden obrisati prah s čevljev, je v vsej Evropi obudil stud in srd. Vse evropsko časopisje izraža svoje ogorčenje nad Srbijo, nad nje prodanimi sodniki in nad njenim despotom Milanom, po vsi Evropi odmeva klic, naj se ta človek siloma odstrani iz Evrope.

V rokah Rusije je sedaj usoda. Srbija in ves slovanski svet željno pričakuje, naj bi se spomnila svojega poklica kot zaščitnica slovanskih držav in slovanskih narodov. Srbija je zdaj provincija dunajskih in budimpeštanskih čifutskih bankirjev, razkralj Milan pa je njihov agent. Srbija se mora pogrezniti v blatu in mora propasti, če se ne naredi konec sedanjim razmeram. Obrenovići so postali nesreča za vesoljni srbski narod, Milan je mrčes na telesu tega naroda, na telesu Srbije, njega odstranitev pa je postulat slovanske politike, ki jo zastopa Rusija.

Obrenovići so doigrali svojo vlogo. Z Aleksandrom izumrje ta rod, a v zgodovini srbskega naroda in slovanstva se bo Milan Obrenović imenoval vedno z tistem zaničevanjem, kakor izdajalec carja Lazarja.

Politični pregled.

Ministrska kriza. — Čim se je izkazalo, da se nemške stranke ne udeležijo za dan 24. t. m. sklicane pravne konference, je bilo jasno, da se ne doseže izvolitev delegacije. V tistem trenutku je bila določena usoda Thun-Kaizlovega ministrstva. Svojo nalogo, uveljaviti nagodbo z Ogrsko, je bila vlada izpolnila, oziroma je bila za nje izpolnitev vse pripravljeno, a ker je naletela na nepremagljivo oviro, je bila primorana odstopiti. Pri vladajočih despozicijah ni čuda, da so višji krogi, ko je bila nagodba s pomočjo Slovanov uveljavljena, sklenili, Slovanov se otresti. Izdala se je parola, da se mora funkcioniranje parlamenta doseči s tem, da se ugotovi Wolfvim zahtevam, in da se razveljavijo jezikovne navedbe. Prvi je poskusil sestaviti novo ministrstvo knez Liechtenstein. Hotel je najprej sestaviti koalicijsko ministrstvo, v katerem bi bili poleg desnice zastopani tudi nemški veleposestniki. To se